

[Gert Petersen.]

Derfor må vi fra arbejderbevægelsens side afvise den glistrupske reform, den glistrupske måde at lave tingene om på. Det er en reform, som set ud fra vores synspunkt, som er tilhængere af solidaritet, må føre til den groveste ulighed i dette samfund, endnu grovere ulighed, end vi har oplevet til dato. Netop af denne årsag appellerer jeg meget stærkt — og jeg har ikke alene SF's folketingsgruppe, jeg har også SF's hovedbestyrelse bag mig — til socialdemokratiet og det radikale venstre om at gå ind i forhandlinger med henblik på den fremtid, hvor skattereformen skal afgøres, om en socialt retfærdig skattereform.

Jeg vil ydermere understrege, at jeg ikke synes, man skal holde nogen partier udenfor. Hvis der er partier, som kan acceptere de hovedprincipper, som SF, socialdemokratiet og det radikale venstre går ind for i deres skattereformpolitiske forslag — og de er meget ensartede, som det ser ud i dag — må de sandelig også være med, uanset om de hedder det kommunistiske parti, eller hvad de måtte hedde. Er der sat partier her ind i folketinget, er de sat ind af vælgerne, og de har nøjagtig de samme rettigheder og de samme forpligtelser som alle andre partier.

Det var den ene ting, som det lå mig meget på hjerte at sige ved denne lejlighed. Den anden ting vedrører problemerne i forbindelse med den økonomiske politik, som i øvrigt skal føres. Her har vi den situation, som vi også drøftede forleden, med en kolossal arbejdsløshed: fortsat over 100.000 arbejdsløse her i en af årets allerbedste måneder, og stadig væk med en, selv om det skal erkendes reduceret, så dog betydelig inflation.

Hvordan skal man besvare disse udfordringer? Fra regeringens side og fra septemberforligspartiernes side er der udarbejdet et svar, som hedder indkomstpolitik. Jeg må erkende — og nu skal jeg være så elskværdig, som jeg kan være, og som det egentlig er min natur at være — at jeg ikke ved, hvad der ligger i begrebet. Det er muligt, at der ligger noget bedre end det, jeg forestiller mig. Jeg vil blot sige, for at gøre det helt klart, at socialistisk folkeparti ikke kan være med til et indgreb i overenskomstsituationen.

Det er ikke udtryk for et pludseligt venstresving hos SF: i 1963, da man havde en såkaldt helhedsløsning til forhandling her i folketinget, stemte SF imod det afsnit, som vedrørte indgreb i overenskomstsituationen. Det gjorde vi igen i 1975, og det agter vi at gøre i 1977, hvis det bliver aktuelt. Det kan man godt kalde en hellig ko, men det er altså vores hellige ko. Vi mener, fordi vi egentlig tager den megen tale om demokrati ret alvorligt, at man ikke kan tillade sig at trække en løsning ned over hovedet på 1½ mill. lønmodtagere, medmindre de selv har haft lejlighed til at tage stilling til den pågældende løsning og afgøre, om de ville acceptere den eller ikke.

Vi mener, der er en række ting, som dette folketing og denne regering kunne gøre mod arbejdsløsheden helt konkret. Man kunne f. eks. forbyde overarbejde; man siger fra LOs side, det er noget, der hører hjemme i overenskomstsituationen, og det kan jeg godt blive lidt rørt over i betragtning af, at LO har affundet sig med, at indgreb i overenskomsterne, hvor det drejer sig om lønfastsættelsen, ikke hørte hjemme under overenskomsterne, men kunne lægges ind under dette tings regie. Nu foreslår vi her en foranstaltning, som vil formindske arbejdsløsheden, altså et forbud mod overarbejde, og så får vi at vide, at det hører hjemme under arbejdsmarkedets parter og deres overenskomster.

Vi har videre foreslået en pensionsreform gående ud på, at man skulle nedsætte pensionsalderen til 60 år, således at de, der selv ønskede det, på frivillig basis kunne tage pension svarende til arbejdsløshedsunderstøttelsen fra det 60. år. Begge disse foranstaltninger blev under en eller anden form gennemført af den socialdemokratisk-radikale regering i 1937; vi forstår ikke den vakkelvornhed, den tøven, som man i dag giver udtryk for.

Der er en række beskæftigelsesarbejder, som er nødvendige. I den forbindelse vil jeg pege på, at det forekommer mig urimeligt, at man er så optaget af atomkraft på nuværende tidspunkt. Atomkraftanlæg vil ikke give beskæftigelse til mere end 1.000-2.000, mens derimod de øvrige energipolitiske foranstaltninger, som regeringen har foreslået i sin plan — men ikke som lovforslag og dermed ikke med nogen bindende karakter —